

Arrest

nr. 182 380 van 16 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische etnie en een sjiitisch moslim te zijn. U werd in 1996 geboren in de Wasiriya-wijk in Bagdad. Op jonge leeftijd verhuisde u naar de Bejiya-wijk in Bagdad. U studeerde media en fotografie aan de technische middelbare school van Mansour. U zette uw studies stop toen u Irak verliet. U werkte van 2013 tot 2015 ook in de shisha zaak van uw broer.

Vanaf 10 februari 2010 had u een relatie met Ressel Tahsin. Zij is een soennitische moslima van de Jubouri stam. Zij woont ook in de Bejiya-wijk.

U en uw vriendin zagen elkaar regelmatig stiekem. Op nieuwjaar 2011 gingen jullie voor de eerste keer met elkaar naar bed. Op 15 juli 2015 ging u bij Ressel thuis langs. Haar familie was weg naar een familiefeest. Jullie gingen met elkaar naar bed. Plots hoorden jullie dat haar broers waren thuisgekomen. U probeerde ongezien uit het huis te ontsnappen, maar liep haar broer Mohammed tegen het lijf. U slaagde er alsnog in, in uw ondergoed en zonder schoenen, de broers van Ressel af te schudden. U kwam een vriend tegen die een taxi heeft en vroeg hem u naar uw tante in Ghazaliya te brengen. Onderweg gooide u uw SIM kaart weg uit angst dat de familie van Ressel u op het spoor zou kunnen komen. Uw tante belde uw vader op, die haar vertelde dat de familie van Ressel bij u thuis was geweest om u te bedreigen. De familie van uw vriendin verwittigde ook uw familie dat als ze u niet te pakken zouden krijgen, ze één van uw broers, Osama en Sarmad, iets zouden aandoen. Uw vader stuurde uw twee broers naar zijn vriend Ahmed in Adhamiya. Twee of drie dagen later werd uw familie nogmaals bedreigd door de familie van Ressel.

Van 15 juli 2015 tot 21 juli 2015 verbleef u bij uw tante in Ghazaliya. Uw vader regelde voor u, Osama en Sarmad het vertrek uit Irak.

U vertrok op 21 juli 2015 samen met uw broers Osama en Sarmad legaal uit Irak naar Turkije. Jullie reisden van daaruit illegaal verder naar België en kwamen op 27 of 29 augustus 2015 in België aan.

U en uw broers vroegen op 2 september 2015 asiel aan. Op 25 september 2015 werd er op initiatief van uw vader een vreedzame overeenkomst gesloten tussen uw stam en die van Ressel. Er werd daarbij bepaald dat uw stam, de Zubaid stam, afstand van u neemt en dat zij toestaan dat u gedood wordt. In ruil zullen uw familieleden niet worden aangevallen door de Jubour stam.

Na deze overeenkomst besloten uw broers terug te keren naar Irak. Sarmad (CGVS dossiernummer 15 22987) keerde op 20 oktober 2015 vrijwillig terug naar Bagdad. Osama (CGVS dossiernummer 15 22984) bleef nog een maand langer omdat hij voor u moest zorgen omdat u ziek was. Hij keerde op 19 november 2015 vrijwillig terug naar Bagdad.

U vreest bij terugkeer naar Irak te worden gedood door de Jubour stam.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), afgifte op 22 september 2014 in Adhamiya; uw nationaliteitsbewijs (origineel), afgifte op 27 juli 2005, plaats van afgifte niet leesbaar; uw kieskaart (origineel); de woonstkaart van uw vader (kopie), afgifte op 3 januari 2008 in Al Jaafer; een stammenovereenkomst (kopie) van 25 september 2015; en foto's van u en uw vriendin.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in Bagdad op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot het feit dat u betrappt werd door de familie van Ressel, sterk ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden en incoherenties in uw verklaringen over het incident bij Ressel thuis.

U verklaart tijdens het gehoor dat u uw kleren niet terug aandeed nadat u door de broers van Ressel werd betrappt. U vluchtte in uw onderbroek, zonder schoenen of andere kledij. U vertelt dat u aan de vriend die u naar uw tante vervoerde een short en t-shirt vroeg. U was namelijk te bang geweest om u zich terug aan te kleden in het huis van Ressel, omdat u geen lawaai zou maken (gehoorverslag, p. 17 en 19). Deze uitgebreide verklaringen over uw vlucht in uw ondergoed bevatten een belangrijke tegenstrijdigheid met uw eerdere verklaringen. In uw vragenlijst bij het CGVS verklaart u namelijk "Opeens ging de deur op en werden we betrappt door haar drie broers, Mohammad, Zaid en Wissam. Ik trok snel mijn kleren aan" (vragenlijst CGVS, p. 2). Deze tegenstrijdigheid over het incident dat al uw problemen in Irak in gang zette, is dermate onmiskenbaar dat zij uw vluchtverhaal al in sterke mate onderuit haalt.

U verklaart ook eerst dat uw vriendin, toen haar broers onverwachts thuis kwamen, niet uit de kamer kon komen omdat ze enkel ondergoed aanhad (gehoorverslag, p. 9). Later verklaart u dat uw vriendin met haar broers was gaan praten en u nadien was komen verwittigen dat u kon vertrekken. Dit is echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat ze doordat ze niet gekleed was, niet buiten kon komen. Gewezen op deze tegenstrijdigheid verandert u uw verklaringen en zegt u dat u over uzelf bezig was, en dat u enkel ondergoed aanhad (gehoorverslag, p. 17). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen lost voornoemde tegenstrijdigheid echter niet op.

Het is trouwens bijzonder opvallend dat u uw kleren niet aantrok voor u het huis uit vluchtte. Dit zou namelijk het risico op vervolging door de familie van Ressel hebben kunnen verminderen. Het feit dat u in uw ondergoed het huis uit vluchtte, maakte het namelijk overduidelijk voor de broers van Ressel dat u met haar naar bed was geweest. Uw vlucht in uw ondergoed door de straat geeft een extra publieke en verzwarende dimensie aan de schending van de eer van de familie van Ressel. U had bovendien de kans om uw kleren terug aan te doen, want u bleef nog vijftien minuten in haar kamer nadat haar broers waren terug gekomen. U verklaart hierover dat u schrik had en dat uw kleren ver van u lagen, en dat u niet kon bewegen om geen lawaai te maken (gehoorverslag, p. 19). Ressel was echter het grootste deel van deze tijd ook aanwezig in deze kamer, behalve toen ze even met haar broers ging spreken. Dat er wat geluid zou zijn van iemand die beweegt in de kamer zou dus op zich geen argwaan moeten opwekken bij haar broers, die wisten dat zij thuis was. Ze had zich bovendien volgens uw verklaringen zelf ook al terug aangekleed om met haar broers te gaan spreken, en had dus zelf al enig geluid gemaakt in de kamer zonder argwaan te wekken. Er was geen reden waarom u zichzelf ook niet snel kon aankleden, om het probleem toch enigszins minder ernstig te maken.

De tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen over het incident bij Ressel thuis ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over dit incident dus in sterke mate.

Uw verklaringen over de nasleep van het incident op 15 juli 2015 zijn daarenboven dermate vaag, incoherent en weinig doorleefd dat er ook aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

U verklaart dat u in uw ondergoed in de taxi van uw vriend sprong. U contacteerde niemand vanuit de taxi, hoewel u wist dat u in levensgevaar was. U zegt dat u enkel met uw vriend sprak, dat u hem niet vertelde wat er aan de hand was en zei dat uw tante ziek was. Dit is niet aannemelijk. U springt namelijk in uw ondergoed, zelfs zonder schoenen, in de taxi van een vriend. Het is erg onwaarschijnlijk dat deze situatie geen vragen zou opwekken bij uw vriend. Er wordt u dan driemaal gevraagd of die vriend dan niets aan u vroeg. U geeft hierover wisselende verklaringen. U verklaart eerst dat hij verbaasd was over uw staat, maar u niet in verlegenheid wou brengen. Dan zegt u dat u hem een short vroeg en dat hij u er één gaf. Bij uw derde antwoord zegt u dat hij u wel vroeg naar uw staat, maar dat u hem had gezegd dat u een probleem had en dat hij zich niet moest moeien. U slaagt er dus niet een coherente en aannemelijke verklaring af te leggen over de reactie van uw vriend op de vreemde situatie. U verklaart bovendien eerst ook dat u hem niet betaald hebt omdat hij een vriend is. Nadien zegt u dat u uw portefeuille niet bij had, en dat u hem anders wel had betaald. Ook over dit detail legt u dus wisselende en incoherente verklaringen af (gehoorverslag, p. 20).

Er wordt u gevraagd om in detail te vertellen wat er gebeurde toen u aankwam bij uw tante. U geeft hierover een beknopte verklaring: "Ik bleef bij mijn tante en ik hoorde dat mijn familie bedreigd werd, als ze Muhanned niet te pakken krijgen dan zullen ze Sarmad en Osama iets aandoen." Er wordt dan aangedrongen om te vertellen wat u hebt gezegd en gedaan toen u aankwam bij uw tante. Wederom antwoordt u zeer kort: "Ik heb haar verteld en ze was bezorgd op mij, en ik was bij haar gebleven tot mijn vader het ticket heeft gekocht". Er wordt u dan nogmaals sterk aangedrongen om werkelijk alles te vertellen wat er gebeurde nadat u bij uw tante aankwam. Weer geeft u geen details over uw aankomst bij uw tante. U herhaalt een deel van uw verklaringen over uw vlucht in de taxi en zegt dat uw vader uw tante belde om te zeggen dat uw familie bedreigingen had gekregen en dat u bij haar moest blijven (gehoorverslag, p. 19). Op geen enkel moment had u echter vermeld dat u uw vader op de hoogte was gebracht dat u bij uw tante was. U had uw SIM kaart zelfs vernietigd in de taxi (gehoorverslag, p. 21). Uw vader kon dus niet weten dat hij naar uw tante moest bellen om u te verwittigen over de bedreigingen. Geconfronteerd met deze incoherentie verklaart u dat uw tante naar uw vader had gebeld om te zeggen dat u bij haar was. Dit had u echter niet vermeld toen er u voordien drie keer gevraagd werd om in detail te vertellen wat er gebeurde na uw aankomst bij uw tante. Uw uitleg dat uw tante uw vader eerst had gecontacteerd kan voornoemde incoherentie dus niet oplossen. U verklaart hierover dat u niet wist dat dergelijke details nodig waren en dat u had verteld dat u naar uw tante ging. Er was u

echter voordien drie keer gevraagd om werkelijk alles wat er gebeurde nadat u bij uw tante aankwam in detail te vertellen. U wist dus wel degelijk dat u werkelijk alles moest vertellen en kan de incoherentie in uw verklaringen niet afschuiven op een fout begrip van de vraag.

Er wordt u ook gevraagd om alle details te geven met betrekking tot de bedreigingen van de familie van Ressel aan uw familie. U verklaart hierover vaag: "ik heb het gewoon van mijn tante gehoord, dat er mensen ons bedreigden, ze wilden mij per se vermoorden, als ze mij niet te pakken krijgen, dan zouden ze iemand van mijn broer vermoorden. Daarom hadden ze aan mijn tante gevraagd dat ik bij haar moest blijven. Later hadden ze ook nog een bedreiging gekregen" (gehoorverslag, p. 21). U zegt dat u niet weet wat uw familie zei of hoe zij reageerden bij de bedreigingen van de broers van Ressel bij uw thuis en dat u enkel weet wat uw tante u heeft verteld. Er zou nochtans van u verwacht kunnen worden dat u meer details hebt over deze bedreiging. U verbleef tenslotte enkele maanden met uw broers in België omwille van deze bedreiging. Zij waren wel aanwezig bij het eerste bezoek van de familie van Ressel aan uw huis. Het zou logisch zijn dat jullie dit ingrijpend incident, dat tot jullie vlucht leidde, uitgebreid zouden hebben besproken. U zegt echter dat ze u geen details hebben verteld, enkel wat u vertelde tijdens het gehoor (gehoorverslag, p. 23). Het feit dat u geen details kan geven over deze bedreiging haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen erover verder onderuit.

Het valt bovendien op dat u plots vertelt over een tweede bedreiging. Deze vermeldde u niet op uw vragenlijst van het CGVS, noch toen u tijdens het gehoor de kans kreeg om te vertellen over de evenementen die tot uw vertrek uit Irak hebben geleid (gehoorverslag, p. 9). Hiermee geconfronteerd zegt u eerst dat u geen kans had gehad om over deze tweede bedreiging te vertellen. Als er u dan gezegd wordt dat u bij het gehoor toch de kans kreeg, zegt u dat dit klopt maar dat u ondertussen alles had verteld en dat het de eerste bedreiging was die hard aankwam (gehoorverslag, p. 23-24). Deze uitleg verklaart niet waarom u eerst enkel het eerste bezoek van de familie van Ressel aan uw huis vertelde. Uw verklaringen over deze tweede bedreiging zijn bovendien erg vaag. U kent het exacte tijdstip van deze twee bedreiging niet en zegt dat het de tweede of de derde dag was na de eerste bedreiging. Gevraagd naar de inhoud van de bedreiging, verklaart u vaag: "wij zullen hem vermoorden, waar dan ook". U weet via uw tante dat enkel uw ouders thuis waren bij de tweede bedreiging (gehoorverslag, p. 21-22). Het is ook hier weer erg vreemd dat u deze bedreiging niet meer in detail hebt besproken met uw gezin en enkel karige informatie geeft die u verkreeg via uw tante. U verklaarde nochtans in het begin van het gehoor dat u vanuit België één of twee keer per week contact hebt met uw ouders (gehoorverslag, p. 6) en dat u een hechte band hebt met uw moeder, die als een vriendin voor u is (gehoorverslag, p. 13). Er zou dan ook verwacht kunnen worden dat de evenementen die tot uw vlucht hebben geleid, inclusief deze tweede bedreiging, uitgebreid met uw ouders zou hebben besproken.

Uw opeenvolgende verklaringen over de bedreigingen bij uw thuis bevatten bovendien een belangrijke tegenstrijdigheid. U verklaart namelijk tijdens uw gehoor dat het de broers van Ressel waren die uw huis hadden bezocht. Op uw vragenlijst van het CGVS hebt u echter "ik weet het niet" geantwoord op de zeer duidelijke vraag "Welke familielid of familieleden zijn bij je ouders geweest?" (vragenlijst CGVS, p. 3). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat dit niet klopt en dat u zeker haar broers hebt vermeld. Het formeel ontkennen van uw eerste verklaring lost voornoemde tegenstrijdigheid echter niet op. Deze tegenstrijdigheid tast uw verklaringen over de bedreigingen bij uw thuis dan ook zwaar aan.

U bent bovendien niet op de hoogte over de huidige situatie van uw vriendin. U weet niets over haar en hebt enkel geprobeerd om via uw broers die teruggekeerd zijn iets te weten te komen. U hebt aan niemand anders iets in verband met uw vriendin gevraagd (gehoorverslag, p. 26). Uw broers keerden echter pas in oktober en november 2015 terug naar Irak. U zat dus al enkele maanden zonder nieuws van uw vriendin, die waarschijnlijk problemen had met haar familie. U had al vijf jaar een relatie met haar en het zou toch kunnen verwacht worden dat u vanaf uw aankomst in België, of zelfs terwijl u nog in Irak was, zou proberen iets over haar lot te weten te komen. Aangezien u en uw vriendin dicht bij elkaar in dezelfde wijk woonden, op minder dan vijf minuten stappen, en u verklaart dat de mensen elkaar daar van zien kennen (gehoorverslag, p. 10, p. 23), waren er toch mogelijkheden voor u om via connecties in de wijk informatie over haar te verkrijgen. Bovendien werd er door jullie families een stammenovereenkomst gesloten. Het kan ook verwacht worden dat er in dit kader over de huidige situatie van uw vriendin werd gesproken. Het feit dat u momenteel over geen enkele informatie beschikt over uw vriendin en ook alleen via uw broers deze informatie hebt proberen te verkrijgen, doet dus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legt ook zeer vage verklaringen af over de stammenovereenkomst die werd gesloten. Op de vraag hoe de overeenkomst tot stand kwam, antwoordt u zeer kort en vaag: "Veel details heb ik niet, een overeenkomst dat moeten ze op een dag afgesproken hebben, dan komen ze bijeen, op die manier". Gevraagd naar wie er van de stam bijeen kwam, antwoordt u weer zeer spaarzaam: "Ik was er niet bij, daarom weet ik niet zo veel, maar volgens wat ik had gehoord, mijn vader was erbij, en onze stamleider". U kan echter zelfs de naam van de stamleider niet geven. Aangezien deze overeenkomst uw lot bezegelde en een belangrijke impact had op uw veiligheid, kan er toch van u verwacht worden dat u meer details weet over deze overeenkomst. Geconfronteerd met deze vaststelling verklaart u dat u nog te jong bent en dat u nooit eerder problemen had gekend. Er dient echter te worden vastgesteld dat u ook bijzonder weinig details geeft over hoe de overeenkomst tot stand kwam. U verklaart enkel dat uw vader het initiatief nam om contact te nemen met de vader van Ressel. U weet echter niet wanneer hij dit deed (gehoorverslag, p. 24). Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u bovendien dat de overeenkomst bepaalde dat Mohammed Tahsin, de broer van Ressel, niet meer de zoon was van zijn ouders (verklaring DVZ, p. 8). Dit staat niet in de overeenkomst die u neerlegt (gehoorverslag, p. 27). Tijdens het gehoor ontkende u deze eerste verklaring (gehoorverslag, p. 25). U verklaart tijdens het gehoor ook foutief dat de overeenkomst werd afgesloten op 5 september 2015 (gehoorverslag, p. 24-25). Uit de kopie van de overeenkomst die u neerlegt blijkt echter dat deze op 25 september 2015 werd afgesloten. Slechts nadat de tolk het document heeft vertaald probeert u dit snel recht te zetten door te zeggen dat u zich vergist had door 5 september te zeggen (gehoorverslag, p. 27). Aangezien deze overeenkomst een zeer belangrijke rol speelt in uw persoonlijke veiligheidssituatie, en de rechtstreekse aanleiding vormde voor de veilige terugkeer van uw twee broers naar Irak, zou er toch van u verwacht kunnen worden dat u meer details kent over de totstandkoming van de overeenkomst en de overeenkomst zelf. Uw verklaringen over de stammenovereenkomst zijn echter dermate vaag en weinig accuraat dat er weinig geloof aan kan worden gehecht.

Uw opeenvolgende verklaringen over het incident van 15 juli 2015, de daarop volgende bedreigingen aan het adres van u en uw familie, en de stammenovereenkomst hierover zijn dus dermate tegenstrijdig, vaag en onwaarschijnlijk dat het CGVS geen geloof meer kan hechten aan deze verklaringen.

De stammenovereenkomst die u neerlegt is bovendien een kopie van een kort, met de hand opgesteld document dat geen officiële elementen bevat. Het gaat dus om een document met een geringe bewijskracht dat niet van die aard is dat het de eerder aangehaalde lacunes in uw verklaringen kan weerleggen. De foto's die u neerlegt van u en uw vriendin suggereren enkel dat u een relatie hebt gehad met dit meisje. Zij onderbouwen op geen enkele wijze uw verklaringen over de incidenten die tot uw vertrek uit Irak leidden.

Hoewel de ongeloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten uit het voorgaande al voldoende blijkt, kan er nog op worden gewezen dat uw verklaringen betreffende de context van deze feiten, op zich evenmin aannemelijk zijn.

Uw verklaringen over uw relatie bevatten vooreerst enkele onwaarschijnlijkheden. Zo verklaart u dat uw moeder op de hoogte was van uw relatie met Ressel en akkoord was met deze relatie, en dat jullie van plan waren om na jullie studies te trouwen (gehoorverslag, p. 13-14). Jullie waren vijf jaar samen. Het is in dat opzicht verrassend dat uw moeder nooit het initiatief nam om met de familie van Ressel reeds contact te leggen om deze relatie officieel te maken. Daarenboven verklaart u dat u en Ressel vaak samen met elkaar naar bed gingen in de auto. De voorzorgsmaatregelen die jullie hiervoor namen, zijn vrij summier. Jullie keken even rond en deden het snel in straten waar weinig mensen wonen (gehoorverslag, p. 13-14). Dit is vrij risicovol gedrag dat is onwaarschijnlijk is in de context die u schetst. U verklaart namelijk dat u nadat de broers van Ressel jullie thuis betrapten, u bang was dat ze u zouden doden (gehoorverslag, p. 18). U was dus goed op de hoogte van het risico dat u liep door in openbare ruimtes met u vriendin af te spreken en zelfs naar bed te gaan.

U legt ook uit dat u met Ressel in 2011 afsprak in een pretpark waar ze met haar tante aanwezig was, dat jullie even in het park bleven en dan samen vertrokken om voor de eerste keer met elkaar naar bed te gaan in een klein straatje. Geconfronteerd met het feit dat het toch gevaarlijk was om Ressel te ontmoeten in een park waar ze met haar tante was, verandert u uw verklaringen en zegt u dat u het pretpark niet binnen ging. Aangezien u voordien zei "we bleven in het park", is dit geen geloofwaardige verklaring voor deze incoherentie (gehoorverslag, p. 13). Het is bovendien niet waarschijnlijk dat u uw vriendin in 2011 ging halen in een pretpark waar ze met familie was en dat zij met u in de auto vertrok. Uw vriendin was toen 15 of 16 jaar oud en het is niet logisch dat het haar familie niet zou opvallen dat ze

tijdens een familie-uitstap plots verdwijnt. Dit is ook weer risicovol gedrag dat weinig aannemelijk is in de context die u schetst.

U legt daarenboven vage verklaringen af over de eermoorden die door de Jubour stam worden gepleegd. U verklaart dat u van uw vriendin hebt gehoord dat haar stam zich schuldig maakt aan eremoorden. Gevraagd naar concrete voorbeelden hiervan zegt u dat er geen weet maar dat het om een algemene regel gaat dat mannen die bij iemand thuis worden betrapt, gedood moeten worden en dat uw vriendin meer in algemene zin bezig was (gehoorverslag, p. 11). Het valt hier op dat u spreekt over de eremoorden gepleegd door de Jubour stam, maar er niet in slaagt deze bewering te staven met enig concreet voorbeeld. Hierdoor is het onwaarschijnlijk dat uw vriendin u effectief ooit sprak over eremoorden gepleegd door de Jubour stam.

U verklaart bovendien tijdens het gehoor dat u geen kopie van uw paspoort hebt. Er wordt aangedrongen om het paspoort neer te leggen als u het hebt, omdat het een belangrijk document is. U antwoordt dat u het echt niet meer hebt (gehoorverslag, p. 7). Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat u op het moment van uw asielaanvraag een kopie van uw paspoort op uw GSM had. Het feit dat u deze kopie niet hebt neergelegd tijdens het gehoor wekt het vermoeden dat u de kopie van uw paspoort probeert te verbergen voor het CGVS en tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Er dient dus te worden geconcludeerd dat uw verklaringen over het incident op 15 juli 2015 en de daaruit vloeiende bedreigingen aan uw adres dermate tegenstrijdig, incoherent en vaag zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bovendien bevatten uw verklaringen over de context van uw relatie en de praktijk van eerwraak door de Jubour stam onwaarschijnlijkheden die uw relaas verder ondermijnen. Daarenboven wordt uw algemene geloofwaardigheid aangetast door het feit dat u een kopie van paspoort achterhoudt voor het CGVS. De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

De feiten die u aanhaalt kunnen bijgevolg geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)*

*Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het*

begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook

kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid

een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Per drager brengt de verwerende partij op 7 februari 2017 een aanvullende nota bij samen met een REAB DECLARATION FORM ondertekend op 14 november 2016 door de verzoekende partij, neergelegd. Hieruit blijkt dat verzoeker met behulp van IOM, op vrijwillige basis, op 29 november 2016 is teruggekeerd naar Irak.

2.2. De Raad wijst erop dat "zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit" een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn/haar land van herkomst.

Aangezien verzoeker door zijn handelwijze verzaakt aan de door hem ingeroepen internationale bescherming is zijn beroep doelloos geworden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER